

MAGAZÍN **BERAN**

LEDEN, ÚNOR 2020

39 Kč



Kanadských bodů už mám dost
Petr LEŠKA

Mazlíčci: Kdo čeká na Berany doma? **TOP 10:** Nejproduktivnější zápasy

Brankáři			
	HRÁČ	VĚK	VÝŠKA VÁHA
30	Adam Wolf	20 let	191 cm 93 kg
35	Matěj Machovský	26 let	189 cm 85 kg
36	Jakub Sedláček	29 let	175 cm 75 kg

Obránci			
7	Michael Krutil	17 let	191 cm 92 kg
16	Adam Polášek	28 let	190 cm 94 kg
20	Tomáš Dvořák	24 let	193 cm 92 kg
29	Petr Kalina	22 let	184 cm 82 kg
33	Jan Košťálek	24 let	183 cm 81 kg
55	Jeremie Blain	27 let	191 cm 88 kg
63	Martin Jandus	22 let	180 cm 79 kg
75	Jan Piskáček	30 let	180 cm 88 kg
84	Milan Jurčina	36 let	195 cm 101 kg

Útočníci			
10	Lukáš Rousek	20 let	180 cm 75 kg
11	David Dvořáček	27 let	180 cm 80 kg
18	Andrej Kudrna	28 let	189 cm 95 kg
23	Lukáš Pech	36 let	172 cm 76 kg
24	Matúš Sukeľ	23 let	176 cm 78 kg
26	Michal Řepík	31 let	179 cm 87 kg
28	Tomáš Pšenička	21 let	190 cm 86 kg
47	Jan Buchtele	29 let	186 cm 88 kg
62	Robert Říčka	30 let	186 cm 88 kg
67	Jiří Smejkal	23 let	189 cm 83 kg
74	Daniel Příbyl	27 let	190 cm 86 kg
88	Miroslav Forman	29 let	186 cm 87 kg
91	Marek Kvapil	35 let	180 cm 87 kg
92	Vladimír Růžička	30 let	190 cm 97 kg
96	David Tomášek	23 let	187 cm 85 kg

Brankáři			
	HRÁČ	VĚK	VÝŠKA VÁHA
33	Radek Haas	19 let	189 cm 75 kg
33	Jan Růžička	22 let	185 cm 80 kg
37	Gašper Krošelj	32 let	188 cm 87 kg

Obránci			
3	Karel Klikorka	18 let	186 cm 88 kg
5	Sabahudin Kovačević	33 let	190 cm 95 kg
11	Jiří Kurka	25 let	183 cm 82 kg
12	František Hrdinka	21 let	183 cm 91 kg
13	Marek Hrbas	26 let	183 cm 88 kg
17	David Bernad	25 let	178 cm 72 kg
19	Martin Pláněk	28 let	179 cm 85 kg
20	Mitchell Fillman	29 let	189 cm 92 kg
55	Martin Ševc	38 let	180 cm 80 kg
72	Ondřej Dlapa	28 let	198 cm 102 kg

Útočníci			
18	Adam Zbořil	24 let	171 cm 86 kg
21	Jakub Klepiš	35 let	186 cm 90 kg
23	Pavel Kousal	21 let	182 cm 84 kg
28	Pavol Skalický	24 let	195 cm 94 kg
29	David Šťastný	26 let	187 cm 90 kg
46	Ondřej Najman	21 let	181 cm 76 kg
74	Vladislav Houška	19 let	193 cm 84 kg
78	Lukáš Žejdl	28 let	193 cm 96 kg
81	David Cienciala	24 let	182 cm 85 kg
82	Michal Vondrka	37 let	185 cm 86 kg
84	Lukáš Pabiška	35 let	182 cm 83 kg
87	Pavel Musil	27 let	181 cm 78 kg
88	Oscar Flynn	20 let	174 cm 71 kg
91	Jan Stránský	29 let	178 cm 85 kg

Vydavatel

Berani Zlín, s. r. o.
Březnická 4068, Zlín

Evidenční číslo

MK ČR E 23339 (periodicita 4x ročně)

Šéfredaktor

Libor Kožík

Redakce

Karolína Václavková, Veronika Kožíková
Roman Ordelt, Daniel Ostrčilík (daan.
estranky.cz)

Grafika a sazba

Libor Kožík

Kontakt na redakci

marketing@hokej.zlin.cz

Odborné informace

Daniel Ostrčilík (daan.estranky.cz)

Fotografie

David Peška (titulní foto 3 - 7, 22),
Robin Nevřala (titulní foto 3 - 7, 22),
Jiří Zaňát (Zlinpress - str. 12 - 14),
archív B. Jančíkové (str. 3, 16 - 17)
Libor Kožík (str. 10 - 11; 24),

Korekce

Veronika Kožíková

Tisk

EURA, s.r.o.
J. A. Bati 5542, 76001 Zlín
euraprint.cz

PŘÍBĚH HOKEJOVÉHO ŽIVOTA**4 Petr Leška**

je nejproduktivnějším hráčem ve zlínském dresu všech dob. V rozsáhlém rozhovoru objasní, co se skrývá za jeho úsměvem nebo jak vzpomíná na tituly.

Z NAŠÍ KABINY**10 Mazlíci Beranů**

na hráče čekají doma po každém utkání. Jací jsou? V kabině převládají zcela jednoznačně pejskaři, ale jedna příhoda s kocourem překonává vše.

TOP 10**12 Nejvíce branek**

v jednom zápase, to je vždy snem každého fanouška. Výhra 1:0 těší, ale víc pokud se může divák podívat na na patnáct branek v zápase.

HOKEJOVÁ ŽENA**16 Boženka Janšíková**

je člověkem, který zná naši brankařskou jedničku, Libora Kašíka asi nejlépe ze všech. Již od jeho prvních krůčků na ledě je mu nablízku.

ZE ŠKOLNÍCH LAVIC**19 Adam Jecho**

je další z řady velkých talentů zlínského hokeje, ale jeho cesta je zatím na začátku. Ve svých třinácti letech hraje za dorost, ale ví, že kariéru mu zajistí jediné - tvrdá dřina.

BERANI SRDCEM**22 Nad. T. Bati a EDUCO**

jsou zlínské organizace, kterým se zlínský hokejový klub a hráči se rozhodli podat pomocnou ruku. Přečtěte si rozhovor s řediteli



REKORDMAN

Na zlínském hokejovém ledě se celý život cítil jako doma. Nyní, pár let po ukončení kariéry, vzpomíná PETR LEŠKA na důležité okamžiky, během kterých se zapsal do zlínské historie tak jako nikdo jiný před ním.

Libor Kožík foto: David Peška, Robin Nevřala

Mé dětství se vždycky točilo okolo hokeje. Ani si nevzpomínám, kdy jsem poprvé vyjel na brusle. Narodil jsem se v Chomutově, ale už ve dvou letech jsme se stěhovali na druhý konec republiky, když můj táta přestoupil z Litvínova do tehdejšího Gottwaldova.

Nikdo v té době nemohl tušit, jak se tady jako celá rodina usadíme a že právě bývalé Baťovo město se stane našim domovem. Otce ve žlutomodrém dresu si pamatuju jen matně. Skončil tady, když mi bylo osm a šel hrát do Hodonína, kde se stal hrajícím trenérem.

Překvapivě to ale nejspíš nebyl on, kdo přihlížel mým začátkům na bruslích. Život hokejisty je svým způsobem krutý, zvláště v rodinných věcech. Nemáte volné víkendy. Volno se dá najít především přes týden, kdy jsou zase všichni v práci.

Táta pak trénoval v Brně a Hodoníně, se mnou se chodil dívat na zlínský stadion na ligová utkání. Tehdy jsem pochopitelně také začal hrát v mládeži.

V té době to ale fungovalo jinak. Když jsem chtěl hrát hokej, tak jsem se prostě musel nějak dopravit na stadion a pak zase domů. Jinak bych nehrál a hotovo.

Bavilo mě to už od začátku. Školní léta byla jen o té radosti z hokeje a to bylo skvělé, měli jsme super partu.

Ale pochopitelně ne vždy bylo vše růžové. Není tajemstvím, že jsem příliš nevyrostl, což se trenérům moc nelíbilo. Prototyp hokejisty měl o 10 cm

a 10 kg víc, než jsem měl já. Pro mě to však byla výzva – musel jsem se to naučit vynahradiť jinak.

Obecně jsme měli celkem úspěšnou třídu. Celou kariéru se mnou hrál Jirka Marušák, Martin Čech nebo třeba Martin Jenáček.

Následný přesun do dorostu se mi nějak nevyvedl. S trenéry jsem nedokázal najít společnou řeč a rozhodl jsem se pro riskantní krok – odejít do Švédska. Vybral jsem si tým Rögle BK. Zpětně to hodnotím jako skvělý krok, dost mě to naučilo, hokejově i lidsky.

Jsem rád, že jsem se k tomu odhodlal. Taková cesta nebyla tehdy běžná, vždyť se psal rok 1991 a lidi si teprve zvykali na nové možnosti. Ze školy jsem uměl ruštinu, ale ta mi ve Švédsku byla absolutně k ničemu. Přesto jsem odjel.

Nouze člověka naučí. Odjížděl jsem tam s knížkou „Angličtina pro samouky“ a zvládl jsem to. Hokejový jazyk se naučíte rychle, stejně jako nakoupit. Ostatní může

přicházet klidně pomaleji.

Po dvou úspěšných letech, jsem se chtěl posunout do mužského hokeje. Byla tam ale přísná pravidla pro cizince a pro sedmnáctiletého hráče nikdo neměl místo.

Musel jsem tedy jít jinou cestou. Měl jsem jasno – chci za moře – a taky jsem tam na dvě sezony odešel. Pro každého to byl sen a já jsem doufal, že bych se do NHL mohl dostat. To se nepovedlo, ale aspoň jsem si vyzkoušel zdejší život. Hrál jsem ve

„Taková cesta nebyla tehdy běžná, vždyť se psal rok 1991 a lidi si teprve zvykali na nové možnosti. Ze školy jsem uměl ruštinu, ale ta mi ve Švédsku byla absolutně k ničemu.“





Vancouveru za mládežnické týmy a následně část sezony muže. Tuhle zkušenost hodnotím velmi přínosně, přesto jsem se rozhodl zkusit se dostat do týmu Zlína.

Na zkoušce jsem uspěl a byl jsem rád, že si zahraju ve stejném dresu jako táta. Rozhodně jsem ale nečekal, jaká cesta mne ve Zlíně čeká.

Ve Zlíně se před mým příchodem děly velké věci. Kluci získali první stříbrné medaile v historii klubu a velká očekávání byla i v následující sezoně.

Začátek fakt nebyl lehký. V té době se tady začali přicházet zkušení hráči z jiných klubů. Tehdy jsem to tak nebral, ale teď vím, že tohle pro Zlín není dobrá cesta. Moc se nám nedařilo, ale i přesto jsme zvládli vyhrát jednu sérii play-off. V osmifinále jsme poprvé porazili tým z Třince a nastartovali tu sérii, která

Ve své třetí sezoně jsem si vynutil krátkodobý přestup do Plzně, protože jsem nedostával dostatek příležitostí. Celé působení hodnotím kladně. Ve čtvrtfinále jsme však po velkém boji vypadli se Spartou kvůli hodně smolné brance, kterou si Dušan (Salfický) dal sám.

První větší vrchol kariéry přišel v následující sezoně. Pod Zdeňou Venerou a Tondou Stavjaňou jsme začali jako jedni z prvních hrát na čtyři lajny.

Byl to skvělý krok. Sice se nelíbil všem, protože se snižoval čas na ledě, ale tahle taktika měla úspěch, zvláště v play-off. Vyřadili jsme Pardubice a šli jsme opět na Třinec, který byl neuvěřitelně silný.

Finále už bylo těžké. Vsetín měl plno hvězd, jenže my jsme byli mladí a vůbec jsme si ten tlak nepřipouštěli. Podle jmen to byl skvělý tým, to si však uvědomuju až s odstupem.

Jednu branku jednoznačně nikdy nezapomenu – tu z utkání se Znojemem. V průběhu sezony začala fungovat chemie s Jardou Balaštíkem. Životní spoluhráč, který měl vždy perfektní výběr místa, a především skvělý kluk, se kterým jsem si rozuměl.

V této sezoně jsme hráli ještě s Liborem Pivkem a dávali jsme hodně branek, ale ve čtvrtfinále jsme narazili na skutečně těžkého soupeře, znojemské Orly.

„V průběhu sezony začala fungovat chemie s Jardou Balaštíkem. Životní spoluhráč, který měl vždy perfektní výběr místa, a především skvělý kluk, se kterým jsem si rozuměl.“

Prohrávalo se 1:3 a nevypadalo to vůbec dobře. Tenkrát se ovšem hrálo na čtyři zápasy poprvé, takže

jsem se toho nebáli a pak to přišlo.

Pro mě osobně to byl vcelku jednoduchý gól. Jarda nahrával Liborovi, ten pak vystřelil. Puk se odrazil přede mě a já měl prázdnou branku. Potom už jen velká euforie. Byla to moje první velká branka! Slyšel jsem rvát celý zimák a všichni naskákali na led. Každý hráč chce dát takový vítěz-

ný gól. Pro tyhle pocity a situace přece ten hokej hraje.

Úplně na vrchol se nám to ovšem dotáhnout nepodařilo. Během tří let jsme byli jednou bronzoví a jednou stříbrní. Vždy chyběl kousek a já jsem chtěl jako každý hokejista zvítězit.

Když jsem se po sezoně se Zlínem nedomluvil na smlouvě, tak jsem hledal mužstvo, které by mi pomohlo k vytouženému zlatu. Zvolil jsem úřadujícího mistra – Spartu Praha.

Já na to působení vzpomínám rád, ale ten tým byl poskládaný hráči z různých koutů republiky. Chybělo tam takové zdravé jádro, které by pro Spartu vytvářelo dobrou atmosféru. To byla a stále je velká doména zlínského týmu a taky jeden z důvodů, kdy jsem už kolem Vánoc věděl, že se vrátím.

A návrat se podařil.

Pan Bokroš dostal jasný cíl – úspěch. Tomu bylo podřízeno všechno. Já jsem ale žádný tlak necítil. Nikdy jsem si z toho nedělal těžkou hlavu, vždyť hokej je především zábava.

Byli trenéři, zvláště v mládeži, kteří moji povahu moc v lásce neměli. Hlavně v začátcích jsem s mým úsměvem měl docela problém. Jel jsem třeba po inkasované brance naštvaný na střídačku, ale výraz v obličeji tomu neodpovídal. Musel jsem jim to pak složitě vysvětlovat. (smích)

I já jsem ale dokázal v kabině zvednout hlas! Na to běžné hecování tam byli jiní, jako například Petr

Čajánek nebo Mira Okál. Když už šlo do tuhého, tak jednou za sezonu jsem i zakřičel. Je ale pravda, že na hřišti se mi to snad nikdy nestalo.

Měl jsem radši ty pozitivní emoce a těch se nám v sezoně 2003/04 dostalo dost. Vyhrát titul před domácími fanoušky byla jednoduše nádhera. Nejraději vzpomínám na tu poslední třetinu sezony. Prohrávali jsme 0:1 a v kabině jsme se hecovali, že to pro lidi a pro klub musíme otočit. Chtěli jsme přečkat oslabení a pak začít útočit.

Pak jsme v oslabení vyrovnali. Tím se to zlomilo. S Jardou jsme pak ještě dali branku na 2:1 a už se to vezlo až k oslavám. A ty skutečně stály za to!

Další sezona byla snová. Dodnes jsem neskutěčně vděčný, že jsem mohl hrát proti takovým hráčům, jací tady byli při výluce. V play-off jsem se ovšem zranil. Bylo to pro mne jediné velké zranění, ale to k hokeji prostě patří. Škoda, že jsme v této sezoně nedokázali titul vyhrát ještě jednou, s ohledem na kvalitu ligy by to bylo dost specifické.

Zranění mi přetrhlo dlouhou sérii zápasů bez absence. Já jsem chtěl vždycky hrát. I když jsem byl zraněný nebo nemocný, tak jsem do toho šel. Hokej mě bavil a naplňoval, nikdy jsem se do něj nenutil.

Potom jsem chtěl ještě vyzkoušet zahraničí. V Rusku to nevyšlo, změnil se tam před sezonou trenér a já jsem věděl, že bych moc šanci nedostal. Pak se objevila možnost návratu do Švédska a já toho využil. Nějak mi to ale neseslo.

Při návratu bylo hodně nabídek, jenže já už



jsem věděl, že chci zpět do Zlína. Tady jsem pak zůstal do konce kariéry.

A bylo to nejlepší možné rozhodnutí.

Byly tam sice horší sezony, ale ten závěr stál za to. Prohrané finále strašně bolí, za mě osobně je prohrané finále stejné jako vypadnout ve čtvrtfinále. Člověk skončí druhý, super. Ale to je vše, vítěz je jen jeden. První místo je takový kousek a tehdy s Plzní to bylo ještě blíž než jindy.

O rok později se nám to ale vrátilo a my jsme po sérii s Kometou mohli znovu slavit a opět na domácím stadionu. To byla pohádka.

Obecně to ve Zlíně vždy vyhrála parta. Chodit tady do kabiny byla pokaždé radost, ale v těch finálových sezonách to bylo přímo skvělé. Vždycky jsme se dobře doplňovali a jako pojítka bylo, že většina z nás byli Zlíňáci.

Někdo hodnotí, že první nebo druhý titul byl lepší nebo „více“. Já to tak neberu. Mám je oba na stejné pozici, s každým je spjatý jiný příběh, jiní spoluhráči...

Po titulu už jsem cítil, že mi dochází hokejové síly. Víte, když hráč přestane dávat branky, tak to

naznačuje, že se blíží konec. Já měl už jen asistenci, za které jsem vděčný, jenže jsem místo toho, abych si šanci sám vypracoval, musel nahrávat.

Pak se přidaly problémy s kolenem a s manželkou jsme měli jasno – budu muset začít nový život, ten po kariéře.

Já jsem to měl jednoduché, protože jsem hned nastoupil do rodinné firmy za otcem. Naše firma se v Otrokovicích zabývá výrobou dresů a jiných textilií pro sport. Jsem rád, že jsem mohl zůstat u hokeje aspoň takto. Dodáváme hlavně na zahraniční trh, kde máme velmi dobrou pozici především ve Švýcarsku. Tady dodáváme například i na slavný Spengler Cup.

Velkou radost mi dělají oba moji synové. Sice jsem jim hokej trochu rozmlouval a vždy jsem pro ně měl druhý sport, ale sami si to zvolili. Pro mě je nejdůležitější, aby je sport bavil, aby nebyli do ničeho nucení. Vše ostatní je až druhořadé.

V hlavě mám, že bych se k hokeji chtěl vrátit například i trenérsky. Rád bych pomohl vychovávat další generaci hráčů, aby se stali lepšími hokejisty, než jsem byl já.

Ale na to zatím nedozrál čas...



S naší věrnostní kartou získáte spoustu výhod:

- NIŽŠÍ KLUBOVÉ CENY**
- BODY ZA KAŽDÝ NAKUP**
- ODMĚNY ZA VĚRNOST**

Zaregistrujte se v nejbližší prodejně ENAPO.



Kávovar
ETA Inesto,
digitální

YESPASS body
100 BODŮ
+ 769 Kč
BĚŽNÁ CENA 999 Kč



Parní hrnec
ETA Steampot

YESPASS body
200 BODŮ
+ 1 099 Kč
BĚŽNÁ CENA 1 499 Kč



Zastříhovač
vlasů a vousů
ETA Tommy,
bílý

YESPASS body
100 BODŮ
+ 449 Kč
BĚŽNÁ CENA 649 Kč

Kompletní informace najdete na www.yespass.cz



THE X6
ROZENÝ VŮDCE.



Radost z jízdy

SYNOT AUTO ZLÍN



www.bmw-synotauto.cz

Kdopak na nás čeká doma?

V prosinci se Berani zúčastnili akce Vánoce v útulku, kterou pořádali zástupci projektu NĚMÁ TVÁŘ. Útulkové chlupáče podpořili jak svou přítomností, tak darovaným krmivem. O ty své zvířecí společníky, jako je třeba jorkšír Lance, kocour Ruda nebo andulka Růženka, se hokejisté PSG Berani Zlín starají vzorně.

Karolína Václavková, grafika a foto: Libor Kožík

Tomáš Žižka, pes, kočka



My máme fenku Francouzského buldočka Sugar, které říkáme Šušu, a kocoura Rudu. Ten je vykastrovaný, takže se pořád motá kolem domu. Na noc ho teď v zimě dáváme do garáže, aby mu nebyla zima. Oba spolu vychází dobře, jen Šušu si někdy chce hrát, a to Rudu moc nebere, takže vyskočí někam nahoru.



Matyáš Hamrlík, pes

Naším mazlíčkem je Art. Je to Chesapeake Bay retriever, což je takové neobvyklé plemeno a jsou mu 4 roky. Staráme se o něj celá rodina, na pomoc někdy chodí i děda. Už jsou mu čtyři, ale pořád se chová jako štěně. Je takový ztřeštěný, rád běhá a hraje si.



Lukáš Buchta, pes

Doma máme Bernského salašnického psa jménem Fred. Největší zážitek, který s ním mám spojený, je naše první společné setkání. Bylo to minulý rok, když jsem přijel z Omahy domů na Vánoce a viděl jsem ho ještě jako štěně.

Pavel Sedláček, pes

Bigla Jacka máme už skoro sedm let. Brali jsme si ho jako půlroční štěně a od té doby je součástí naší rodiny. Skvěle si rozumí i s našima dětma a chová se k nim opravdu krásně. Lilianka ho miluje, pořád za ním chodí, mazlí ho a on se nechá. Venčení je tedy převážně na mně, ale když nejsem doma, zastoupí mě manželka Miša s dětma.



Michal Popelka, pes



Mám psa, je to pitbull! (smích celé kabiny) Lance, kterého jsme pojmenovali podle cyklisty Armstronga, je dvouletý Jorkšírský teriér. Máme ho společně s přítelkyní. I když je malý, od začátku jsme mu zakazovali spát v posteli. Jenže teď tam někdy spí a já si kolikrát ani nevšimnu, že tam je. Ale když nejsem doma, tak spí vždycky s paničkou. Tu má totiž radši než mě.



Valentin Claireaux, pes

Falco je ten nejlíp vychovaný pes v celé lize. (smích Honzy Dufka) Má rok a půl a je pořád ještě štěně. Je ze všeho nadšený, moc rád si hraje a taky rád zápasí s Arthurem od Dufíňa. Starám se o něj hlavně já, protože moje žena se stará o naše miminko Abby.

Honza Dufek, pes

Já mám Francouzského buldočka. Má dva roky a jmenuje se Arthur. Je to ten nejhodnější pes na světě a každý si ho zamiluje, což má tak trochu po mně. (smích) Ve Zlíně často chodíme na společné procházky s Valcem a jeho Falcem.



Bedřich Köhler, pes kočka, andulka

U nás doma byste mohli potkat psa, kočku i andulku. Kocour Wayne je normální rezavý kocour někde ze stodoly, Ella je fenka Jack Russela a andulku Růženku přinesl syn od kamaráda. Jejich rodina si pořídila kočku a nechtěla je mít doma oba. Když syn Růženku přinesl, náš kocour se na 6 týdnů záhadně ztratil.

Bedřichův ztracený kocour

Zatímco my jsme ho již doma prohlásili za ztraceného, tak Wayne se jen vydal na zajímavé dobrodružství. Musel se mnou některý den přijet ráno na trénink a nepozorovaně vystoupit za auta.

Martin Kotásek (vedoucí mužstva) ho občas potkal kolem PSG arény, ale já jsem ho za celou dobu neviděl ani jednou. O to větší překvapení bylo, když jsem ho pak našel před vchodem do kabiny, jak si hraje s nějakou holčičkou. Po tréninku se pak se mnou vrátil k radosti celé rodiny domů.

Jakub Herman, pes

Labradora Rastyho jsem si pořídil před osmi lety jako štěně. Chtěl jsem kamaráda, společníka, který by mě po příchodu domů vítal. Teď Rasty bydlí u rodičů, kteří psa nikdy nechtěli, ale tak si na sebe zvykli, že už by mi ho zpátky nedali. A já ho za nimi jezdím navštěvovat.



Libor Kašík, pes

Barney je šestiletý maďarský ohař. Ohaři jsou inteligentní a krásní lovečtí psi, hodně energičtí, proto padla volba právě na toto plemeno. Pro Barneyho jsem jel až k Bratislavě a vybral jsem si to nejzlobivější štěně: Právě tou energií si mě získal. Ve spoustě věcí jsme si dost podobní a myslím, že k sobě pasujeme.





TOP 10

zápasy s nejvyšším skóre

Připadáte si jako na divokém západě při přestřelce, jen místo ostrých kulek lítají do sítí puky a jindy čarující gólmáni skrývají za maskami vztek a zoufalství. Podívejte se na deset gólově neplodnějších zápasů, které se zařizly do zlínských dějin v rámci nejvyšší soutěže.

Daniel Ostrčilík - daan.estranky.cz, foto: Jiří Zaňát, archiv klubu PSG Berani Zlín, daan.estranky.cz

Před Vánoci jsme si společně užili na současnou dobu nevidanou přestřelku proti Olomouci, kdy padlo celkem čtrnáct branek a Berani získali tři body za vítězství 8:6. Pojdme se podívat na zápasy, které se staly noční můrou brankářů a padlo v nich nejvíce branek. Zápas s Olomoucí se do výběru nedostal.

Vratme se nejdříve do pravěku: Kalendář ukazoval rok 1958 a TJ Spartak Gottwaldov v krajském přeboru vypráskal i díky osmi trefám Milana Charouse a sedmi zásahům Jaroslava Stuchlíka Kroměříž 25:0, devíti góly Stuchlík st. zničil Valašské Meziříčí (19:1).

Tehdy konkurenční TJ Jiskra Gottwaldov si zase poradila i díky sedmi brankám Václava Karlíka s Otrokovicemi 21:1, Valašské Meziříčí to odneslo

výpraskem 0:24. Už po spojení Tělovýchovných jednot v jeden klub skončil „přátelák“ s Ostrožskou Novou Vsí skončil výsledkem 25:5.

O pět let později zase padlo 20 gólů s Hodonínem (19:1), což je v součtu dvou nejvyšších soutěží nejvíce ze zlínského pohledu.

V dějinách hokejového Zlína padala spousta branek. Na následujících stránkách se vydáme na procházku historií, kde o góly, zápletky, výprasky i zajímavé okolnosti nebude nouze.

Při shodě v počtu branek rozhodoval o pořadí i zařazení do přehledu faktor více vstřelených gólů na straně Zlína. Například patnáctibrankových zápasů zažil Zlín hned celkem deset, do našeho přehledu se však vešly jen tři nejvýraznější.



Gottwaldov

11:4
4:0, 2:2, 5:2

Litoměřice
16. října 1963



Zetor Brno

13:3
3:1, 4:1, 6:1

Gottwaldov
16. ledna 1965



Bláznivý zápas se zapsal nejen patnácti góly, ale také nejmladším autorem hat-tricku ve zlínských dějinách. **Martinu Ambruzovi** bylo 18 let, 11 měsíců a 8 dnů, když třemi góly rozsekal pražskou Slavii.

Úřadovala kompletní čtvrtá juniorská formace. Jaroslav Balašík vstřelil svůj první gól v extralize a připravil další dvě nahrávky. Třetí do party, Petr Vala si připsal čtyři asistence.

Necelých osm tisíc lidí bylo v Gottwaldově v polovině října 1963 u toho, když **Bohumil Kožela** jako vůbec první hráč v historii zlínského hokeje vstřelil Litoměřicím v nejvyšší soutěži hat-trick.

Zároveň je prvním ze tří obránců Beranů, kterým se tři branky v jednom zápase podařilo vstřelit. Dva třígólové večery zažil ještě Petr Pavlas, jednou se výjimečným počinem zapsal stále aktivní bek Beranů David Nosek.

Odbýt si premiéru v nejvyšší soutěži a rovnou nastřílet hat-trick? Útočník **Jiří Poláček** se stal prvním a posledním hráčem ševců, který v prvním zápase vstřelil tři góly.

Byl to on, kdo řídil patnáctigólovou kanoňadu Gottwaldova proti pražskému Motorletu, za který ještě chytal Horst Valášek. Navzdory dvanácti inkasovaným brankám byl vyhlášen nejlepším hráčem hostů. Za rok už byl ve městě obuvi.

Střely? 9:41 na branku v neprospěch Gottwaldova. „Hráči TJ Gottwaldov přijeli s vědomím, že si odtud body neodvezou. Na tom založili i svou taktiku. Každý hráč obráncem, každý hráč brankářem,“ popisoval Československý Sport destruktivní taktiku Gottwaldova na ledě tehdy již desetinasobného šampiona.

Téměř dvě třetiny se jim to dařilo, Brno střílelo góly jen z dálky. Za TJG vstřelili branky Polášek, **Maršík** a Bavor.

Ve druhé třetině Jihlava vyprodukovala osm střel. Každá z nich skončila za brankářem Gottwaldova **Přecechtělem** nebo Vyoralem, kteří se dvakrát prostřídali.

Ve druhé třetině padlo celkem deset branek, což je vůbec nejvíce gólů vstřelených oběma týmy za jednu třetinu v historii klubu v nejvyšší soutěži. To samé se ještě ševcům podařilo ve druholigovém utkání proti Hodonínu (19:1).

Slavia Praha

5:10
0:3, 2:2, 3:5

AC ZPS Zlín
27. listopadu 1998



Gottwaldov

12:3
2:2, 7:0, 3:1

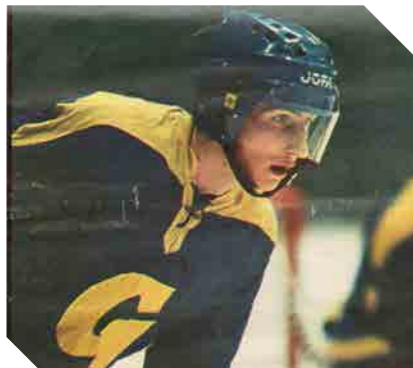
Motorlet
16. ledna 1965



Jihlava

12:4
2:1, 8:2, 2:1

Gottwaldov
3. října 1965



Po čtyřiceti letech první zápas pod staronovým názvem města Zlín skončil šestnáctibrankovou nadílkou. Pro obránce **Antonína Stavjaňu** šlo o vůbec poslední zápas ve zlínském dresu před odchodem do Finska a vůbec v aktivní kariéře.

Autor dvou gólů Zlína - kapitán Luděk Čajka - byl vyhlášen nejlepším hráčem Zlína. Tímto zápasem se nevědomě loučil s fanoušky. Z následného zápasu v Košicích se bohužel už nevrátil.

TJ Zlín

5:11
1:1, 2:7, 2:3

Pardubice
3. října 1965



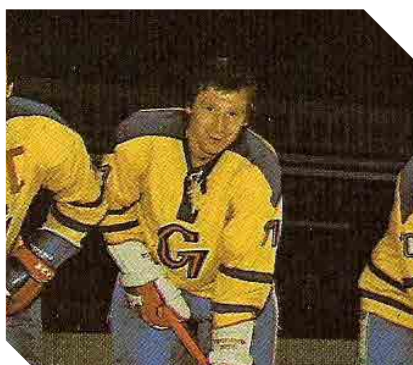
Pardubice

9:7
4:2, 3:1, 2:4

Gottwaldov
11. 2. 1977

Nudou nezívali ani v polovině února 1977 v Pardubicích. Domáci vedli 4:1, 5:2 a 8:3, jenže hosté se během závěrečné třetiny dotáhli až na 8:7.

Hattrickem se během šesti minut do sítě brankáře Ráca blýskl bývalý útočník **Zdeněk Čech**. Otec bratrů Martina a Filipa Čechových nastřílel vůbec třetí nejrychlejší hattrick ve zlínské historii v nejvyšší soutěži. Na body to ale nestačilo.



Tohle byl poněkud opožděný gólový ohňostroj. Celkem padlo šestnáct gólů, víc nikdy Bařovo město v jednom zápase v rámci nejvyšší soutěže nikdy nevidělo.

Hned šesti kanadskými body (2+4) tehdy na lednové obloze zazářil **Petr Leška starší**, hattrickem a asistencí Pavel Mezek. Bylo vyprodáno, devět tisíc lidí se náramně bavilo. Vývoj skóre? Ševci vedli 2:0, 7:1, 8:3, 9:4 až na konečných 12:4.

Gottwaldov

12:4
6:1, 4:3, 2:0

Vítkovice
28. 1. 1983

ZKL Brno

16:1
6:0, 3:1, 7:0

Gottwaldov
17. listopadu 1963

Brrr, to je klepec... Jde o vůbec nejvyšší výprask v dějinách klubu v nejvyšší soutěži. Reprezentanti „Komety“ v čele s autorem hattricku Bubníkem si s hosty dělali, co chtěli.

Vrcholem byla 56. minuta, kdy domácí během 60 vteřin zaznamenali tři branky, a v 58. minutě další dvě. Možná i proto, že brankář **Přecechtěl** nastoupil s nedoléčeným zraněním na oku, v polovině zápasu šel zbytek utkání vytrpět Vyoral.



Trenčín

10:7
4:2, 3:1, 3:4

AC ZPS Zlín
29. ledna 1991

V první obraně se sešli bratři Hamrlíkovi. V útoku **Okál** (2+1), Tomek (2+1), nebo brněnský host Hrstka (0+3).

V sedmnáctigólové přestřelce ale všechny předčilo trenčínské duo Madový (3+0) - Uherček (0+4).

Vývoj? Berani rychle vedli 2:0, na konci první části už prohrávali 2:5 a ještě na začátku třetí třetiny 3:7. Do akce šel místo Blažka brankář Hrazdira a ševci ožili. Rázem to bylo jen 5:7, 6:8 a 7:9.

NOVÝ LAND ROVER DEFENDER

ACCESS ALL AREAS



ABOVE & BEYOND



PREMIÉRA 29.1.2019

Land Rover Defender: spotřeba paliva v l/100 km: 9,6-7,6(komb.); Emise CO₂ v g/km: 220-199

ROKO-MOTOR, s.r.o.

Sokolská 5613, 760 01 Zlín

Tel.: +420 571 894 710, E-Mail: prodej@roko-motor.cz

www.roko-motor.cz



Libor potřebuje důvěru a podporu



Ve zlínskou brankářskou jedničku věří jako nikdy jiný. Boženka JANČÍKOVÁ zná hokejový svět z pozice mámy nejúspěšnějšího zlínského gólmana Libora Kašíka.

Karolína Václavková, foto: archiv Boženky Jančíkové

Nepřemlouvala jste někdy Libora, aby si zvolil jiný sport?

Ne, nikdy. Vždycky jsem ho maximálně podporovala. Bývaly situace, kdy se mu nedařilo, kdy se ptal: „Mami, proč mi to nejde?“ A já jsem mu odpovídala, že bude muset bojovat celý život, a kdo bojuje, ten i vyhraje.

Vyhrává rád?

Ano, moc, a to je dobře. Stejně jako já neumí prohrávat. Je to typický beran.

Byl Káša vždycky tak svědomitý a ambiciózní, jako je dnes?

Určitě ano, vždy byl takový zodpovědný a svědomitý... V dětství se mnou občas býval v dílně. Já jsem šila a on se dokázal na celé hodiny zabavit legem. Když mu docházely nápady, řekla jsem mu, ať postaví třeba Auroru. A pak byl dvě hodiny klid. (smích)

Přála jste si mít syna?

Mít syna bylo mé největší přání. Měli jsme dvě holčičky a já jsem si strašně přála mít ještě kluka. Tenkrát nebyly ultrazvuky, a když se narodilo naše první dítě, Andrejka, tvrdili nám, že to bude kluk.

Potom už jsem to nikdy nechtěla vědět.

Libor je teda vymodlený syn?

Opravdu je. Každé dítě, když se narodilo, bylo nádherné, ale ten pocit, že máme syna, byl neskutečný... Za hodinu jsem vyskočila z postele a musela jsem to všem zavolat. (smích)

Jaký byl jako dítě?

Kamkoliv jsme přišli, byl prostě k pomilování. Krásný chlapeček se světlým mikádem, všude byl středem pozornosti. Když se podíval třeba svýma očima, každý mu to zbaštil. A to mu zůstalo. (smích)

Myslíte, že měl hezké dětství?

Myslím, že bylo úžasné. Já jsem byla doma, šila jsem po nocích, a když byly třeba prázdniny, bývalo u nás často kolem dvanácti dětí. Chodily si do ledničky a bylo to samé: „Teto, co jsi uvařila?“ a „Paní Kašíková, co pro nás máte dobrého?“ (smích) To bylo bezvadné.

Takže hotová idylka.

No ale býval i pěkný výlupek. Pamatuju si, že jsme udělali novou bílou fasádu. A Libora s kama-

rádem nenapadlo nic lepšího, než si udělat kuličky z hlíny a celou tu bílou fasádu třeba kuličkama oplácet. Mohlo mu být asi deset. (smích)

Představovala jste si, jaký bude a co z něj vyroste?

To jsem si ani nestihla představovat. Strašně rychle mi vyrostl. Všem svým dětem říkám, že mě nejvíc našťvali tím, jak hrozně rychle dospěli.

Takže nebylo hned od začátku jasné, že z něj bude špičkový brankář?

Jako malý dělal obránce, ale měl tendence gólmanům pomáhat. A když si toho všimli trenéři, postavili ho do branky. Ten první trénink v gólmanské výstroji si pamatuju jako dnes. Byla jsem mrtvá smíchy, ale zároveň mi ho bylo líto. Takový malý nemotorný medvídek... Říkal, že do takové výstroje už v životě nevléze.

A přesto to zvládl.

Ano, potom už předběhl i dva gólmany, kteří tam tehdy byli. Asi mu to bylo souzeno. (úsměv) A tatínek se Liborovi věnoval maximálně. Pro něj bylo nejvíc, když třeba na Vánoce dostal něco k hokeji – lapačku, vyrážecku nebo helmu... Hokej prostě miluje. Je to v něm.

Jaký je recept na výchovu takového talentu?

Podpora, láska a věřit mu. Aby dítě cítilo, že má v rodičích podporu za každé situace. Přesto, že jsme se s bývalým manželem rozvedli, všechno je odpuštěné a fantasticky si rozumíme. Pořád spolu řešíme naše děti, i když už jsou velcí. Rodiče prostě musí být oporou. A když je zle, tak třeba jen společně mlčet, pohládit... Libor ví, že jsme tady pro něj celá rodina.

Bavíte se spolu o hokeji?

Bavíme, ale musí o tom začít sám. Někdy přijede a jenom se přitulí. Když nechce, tak se o hokeji nebavíme. Někdy máme oba dva takovou náladu, že se o tom všem nechceme bavit. Tak mluvíme jen o blbostech, aby si tu hlavu vyčistil.

Jste hokejový fanoušek?

Ano, jsem. Ale jenom jeho. Pravidlům vůbec nerozumím, poznám jenom to, když Libor dostane gól a já jsem pak našťvaná. (smích) Ale teď už třeba poznám, kdy je ofsajd. Postupně se ze mě stal hokejový fanda. Sleduju všechny mančafy a gólmany, jak se jim daří.

Díváte se na všechny zápasy?

Utkání sleduju a když se nemůžu dívat, tak si to jenom čtu. Pro mě je mno-

hem lepší, když se na zápas jdu podívat na vlastní oči. Je tam ten kontakt, takže je to mnohem intenzivnější.

Jaké je to pocit vidět Libora v bráně?

Strašně to vnímám. Vždycky mu říkám, že to zvládne a držím mu palce. Někdy hned poznám, že to bude dobré, někdy si nejsem jistá. Musím se teda nejdřív uklidnit sama a tu energii mu předat, ale věřit si musí sám.

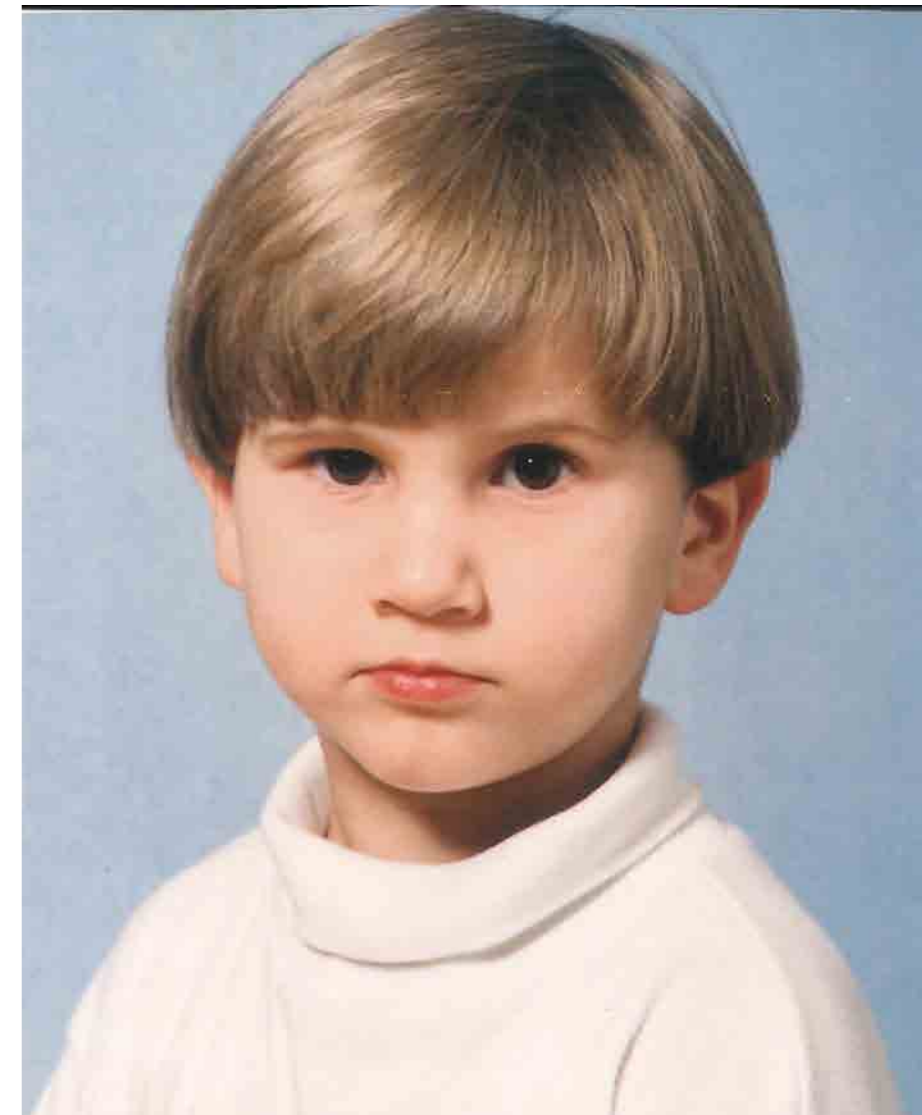
Jako máma jsem na něj nesmírně pyšná, že to všechno zvládá a kolik toho už dokázal.

A co ty těžší chvíle, třeba při Liborově zranění v utkání proti Kladnu?

Prožívala jsem to, ale našťastí jsem měla doma zrovna vnoučka, který mě zabavil. Na Jágra jsem byla našťvaná, ale už jsem mu odpustila. I takové věci k hokeji patří a já věřím, že všechna ta dřina i neúspěchy se vrátí.

Čtete, co se o Liborovi píše?

Ano, čtu. Uvědomuju si ten tlak. Někdy si přečtu příspěvky, že je Káša neklidný a měli by tam dát druhého gólmana. Snažím se na to dívat ze všech úhlů. Nechci nikoho soudit, ale některé příspěvky zamrzí... Libor mi vždycky říká, že to moc hrotím, ale když vidím, že je smutný, nemůžu si pomoci.



Byla jste ráda, když Liborovi nabídli angažmá v Chabarovsku?

Byla jsem šťastná a moc jsem mu to přála, ale jako máma jsem měla strach, že bude tak daleko, nejradši bych ho měla pořád u sebe. Bohužel to ale nevyšlo. Je to zkrátka byznys, když se nelíbíte, musíte jít. Liborovi už se ale podařilo spoustu věcí a až se naučí pracovat s negacemi, bude to ještě mnohem lepší.

Neumí s nimi pracovat?

Dřív z toho měl spíše legraci. Ale teď se tím i trápí. Ale každá dřina a ty smutné dny jsou něčím vykoupené. Všechno v životě má svůj důvod.

Čím Vám Libor dělá největší radost?

Dělá mi radost už jen tím, že je. Když ho vidím a můžu s ním chvíli být. To je pro mě největší

dárek, když si spolu můžeme sami jen tak povykládat.

Svěřuje se Vám?

Ano, svěřuje. A myslím, že hodně. Přijde si i pro radu, ale nejčastěji u mě hledá oporu.

Jak vychází Libor se sestrami?

Andrejka i Helenka jsou na Libora neskutečně pyšné a on na ně taky. Mají se moc rádi, vždycky spolu vycházeli. Miluju je všechny, ale každý z nich je úplně jiný.

Co mu nejvíc přejete do života?

Přeju mu, aby byl šťastný a zdravý a našel si k sobě tu správnou duši. Od toho se odvíjí úplně všechno.



Ve třinácti dorostencem

Zlínský hokej byl odjakživa rodištěm řady talentů. Jeden z nich se v současnosti prohání v extraligovém kádru dorostu. Jmenuje se ADAM JECHO, má pouhých třináct let a hraje s kluky o tři roky staršími.

Roman Ordelt, foto: Jiří Zaňát

Adame, jaké byly tvé začátky v hokeji a kdo tě přivedl na zimní stadion?

Byli to rodiče, kteří mě přivedli ve čtyřech letech do školy bruslení tady ve Zlíně. Táta sportoval, dělal plavání a házenou, takže jsem ty geny možná nějak zdědil. Začalo mě to bavit a u trenéra Petra Žáka přišly první krůčky na ledové ploše.

Vzpomínám si ale, že na prvním tréninku jsem pořád padal. Bolelo mě celé tělo a druhý den už jsem na led nechtěl.

Teď to říkám s úsměvem, ale začátky nejsou nikdy jednoduché. Postupně přišly obloučky na ledě a mě to začalo bavit víc a víc.

Největší zlom přišel pod vedením Zdeňka Sedláka. Ten mě posunul dopředu nejen hokejově, ale i ročníkově.

V letošní sezoně hraješ v extraligovém týmu dorostenců s podstatně staršími kluky. Jak k tomu došlo?

Jsem ročník 2006, prakticky jsem několik tříd přeskočil. Ročníkově hraju coby deváták v dorostu s hráči o 3 roky staršími. Tak to bylo i v předchozích třídách mezi žáky – tam byli kluci starší o rok.

Nebylo to zrovna jednoduché, musel jsem si to svými výkony vybojovat. Když vás někdo posune výš, musíte už v týmu něco znamenat a mít určitou roli.

Znamená to, že od letošní sezony už trénuješ pouze s dorostem pod vedením trenéra Tomáše Jankoviče?

Ano, trénuju pouze s extraligovým dorostem. Na konci minulé sezony jsme se s kluky na pár zápasů prostrídali, ale nebylo to nic zásadního.

Od této sezony už nastalo trénuju s dorostem a hraju zápasy. Deváté třídě pomáhám jen na turnajích v rámci celosezonního poháru Sev.en Hockey Cup.

Jako střední útočník dáváš góly i podstatně starším protivníkům. Máš nějaký recept na přesnou střelu?

Dva roky zpět jsem hrál závodně tenis za náš přední klub Agrofert Prostějov. Švih v tenise je nenahraditelný a je to skvělý trénink na hokej. V žákovských kategoriích jsem měl rychlejší střely než kluci v mém ročníku.

Tenis jsem hrál už od tří a teprve v roce 2018 zvítězil hokej. Předtím jsem dělal oba sporty, ale bylo to časově náročné. V autě jsem se cestou do Prostějova na tréninky učil do školy.

Co rozhodlo, že nakonec zvítězil hokej nad tenisem?

Právě to, že hokej je týmovým sportem. Víc mě baví a je tu i větší šance se prosadit než v tenise.

ŠEVCOVSKÝ PLES

8. ÚNOR 2019 | 19:30 | KONGRESOVÉ CENTRUM ZLÍN

HOKEJISTÉ A MUŽSTVA | KAPELA PARTY LEADERS | PŮLNOČNÍ PŘEKVAPENÍ
SYMPAŤÁK PLESU | JAKUB HERMAN A KAMERON | SOUTĚŽE O HODNOTNÉ CENY

Jak hodnotíš průběh letošní sezony?

Hraju s kluky o tři roky staršími, takže se ode mě nečeká nic velkého. Snažím se jim pomoci a začátek sezony byl z našeho pohledu výborný.

Poté se na nás kluby začaly víc připravovat a pár zápasů jsme prohráli. Pak se to ale zase otočilo. Pokud teď budeme pokračovat jako na začátku, tak jsme na dobré cestě.

Na třináct let jsi opravdu hodně vysoký. Hrají v tom roli geny?

Určitě, mamka i táta jsou hodně vysokí. Mezi kluky v dorostu jsem nejvyšší, měřím kolem 186 cm. Podobně vysoký je snad jen spoluhráč Ondřej Broža.

Můžeš na sebe prozradit své hokejové přednosti?

Solidní bruslení, určitě střelba a celkové přemýšlení při hře. Najdu si dobré postavení pro zakončení a vybidnu se k přihrávce spoluhráčům.

V rámci letní přípravy si řada hokejistů přidává ještě další trénink. Je to i tvůj případ?

V létě jsem kromě přípravy v klubu chodil ještě do crossfitu. Je to takové všestranné cvičení, kde se rozvíjí silová frekvenční síla. Často jsem hrál i tenis na Mladcové, někdy od rána až do večera. Možností k tréninku je přes prázdniny prostě víc.

Ve dvanácti letech jsi hrál úspěšně na velkém turnaji v kanadském Quebecu. O co konkrétně šlo?

Byl to mezinárodní žakovský turnaj do 13 let s názvem PEE-WEE Quebec, kde jsem hrál za tým Czech Knights. Cesta do Kanady trvala letadlem třináct hodin a byl to velký zážitek. V Quebecu se tento turnaj pořádá každý rok pro mladé hokejisty z celého světa. V minulosti tam hrál ve svých začátcích třeba legendární Wayne Gretzky.

Kluk ze Zlína se ve 12 letech ocitne za velkou louží v kolébce hokeje. Jaké to bylo?

Obrovská zkušenost, doslova šok, tribuny byly plné diváků. Celkově vidělo turnaj na tři sta tisíc lidí! Na zápasy chodilo kolem čtyř tisícovek fanoušků, to jsem nikdy nezažil.

Zahráli jsme si proti velkým soupeřům a skončili na skvělém druhém místě. Celkem jsme sehráli 6 zápasů. Bylo to hodně náročné, ale se svým výkonem jsem spokojený.

Kromě hokeje musíš zvládat také školu, jde to skloubit?

Nemám s tím problém, dvojka na vysvědčení ještě nebyla (s úsměvem). Chodím do ZŠ Emila Zátopka ve Zlíně s rozšířenou sportovní výukou. Tréninky máme až odpoledne a ve škole jsem většinou od sedmi do tří. Někdy se najde prostor na učení i na stadionu. Dřív mě nejvíc bavila čeština, teď je to matika s fyzikou.

Jaký máš ve svém věku hokejový vzor?

V první řadě Kanadčan Sidney Crosby z Pittsburghu. Z českých hokejistů pak David Pastrňák z Bostonu, z extraligy se mi líbí Milan Gulaš z Plzně a ze zlínských hokejistů Petrové Čajánek a Leška. To byly velké hvězdy a opory Zlína.

Máš čas navštěvovat extraligové zápasy Beraňů?

Navštěvuju každý zápas, pokud mi to vychází. Nejvíce se mi líbí Valentin Claireaux, pak Tonda Honejsek a kapitán mužstva Tomáš Žižka. Kluci teď hrají suprově, moc jim fandím.

Určitě přemýšlíš, co bude ve tvé hokejové kariéře dál. Jaké máš sny a cíle?

Pro každého mladého hokejistu je velkým snem si zahrát zámořskou NHL. Já se chci dostat ve Zlíně do juniorky a potom si zahrát extraligu za Áčko. Mám jen 13, ale vím, že musím přemýšlet dopředu.



Baťovskou tradici drží i fanoušci



První organizace, které jsme letos v projektu BERANI SRDCEM pomohli, je Nadace Tomáše Bati, jejíž ředitel Pavel VELEŘ nám přiblížil jeho vztah k hokeji.

Libor Kožík, foto: Libor Kožík



Pane Veleře, jaký je Váš vztah ke zlínskému hokeji?

Skvělý! Na stadionu jsem strávil hrozně moc času. Pamatuji si, jak jsem chodil v šest ráno na tréninky. Prošel jsem všemi žákovskými kategoriemi až do dorostu. Pak jsem se začal věnovat jiným věcem.

Dřív jsem chodil na všechny zápasy TJG jako fanoušek, ale v poslední době výsledky nebo přenosy sleduji z domu. A jsem velmi rád, že se nám občas daří.

Co říkáte na plány rekonstrukce zimního stadionu?

Současný stav je samozřejmě katastrofální. Rekonstrukce je již nezbytná, aby z toho nebyla ostuda. Takhle se opět zařadíme mezi moderní kluby. Pomůže to také výchově mládeže.

To, že i nový návrh ctí zlínskou tradici v podobě neomítnutých cihel, je pochopitelně skvělé. Takhle pěkně zapadá do zástavby Letná, Ovčárna, což jsou původní baťovské čtvrti.

Jak byste popsal činnost Nadace Tomáše Bati?

Když to shrnu, tak to nejdůležitější je vzdělávání. Snažíme se předávat baťovský odkaz další generaci. Chceme, aby současní a budoucí podnikatelé podnikali podobně, jak to dělal Tomáš Baťa. To je jeden z našich hlavních cílů.

Druhá část je podpora rozvoje mladých lidí. To jsou dvě myšlenky, které se prolínají. Takhle pracoval i samotný Baťa. Ten šířil základy svých myšlenek přes vzdělávací systém

Dále podporujeme a vydáváme knížky o baťovské éře a také pořádáme nejrůznější semináře a konference.

Co byste vzkázal zlínským fanouškům a zvláště těm, kteří podpořili projekt Berani srdcem?

Velmi si vážíme toho, že se fanoušci rozhodli pomoci dvěma zlínským nadacím. Ale jako „baťovec“ mám radost i z maličkostí. Třeba, že i po těch více než sedmdesáti pěti letech můžeme slyšet na našem zimním stadioně pokřik „Ševci, Ševci“ přesto, že se tady už skoro žádné boty nešijí. To je přesně ta tradice, kterou tady chceme podporovat.

Vybraný příspěvek bude určený na činnost nadace, jak plánujete peníze využít?

V Otrokovcích někdo v srpnu skopl desku z památníku nehody letadla s Tomášem Baťou a jeho pilotem Jindřichem Broučkem.

Pomníček je již opravený a během opravy došlo ke zlepšení jeho kvality, proto už jej nepůjde tak snadno poškodit. Stejně tak došlo i ke zlepšení zabezpečení. Nyní jsme už schopni odhalit případného pachatele ihned.

Nyní probíhají jednání, abychom celý pomníček převzali jako nadace do vlastnictví stejně, jako nyní spravujeme několik jiných soch a pamětních míst. Tím by se vše zjednodušilo.

Děti si návštěvu hokeje užily



Ředitelka Střediska rané péče EDUCO, paní Dagmar Machová se o děti stará celý svůj život a svůj čas věnuje těm, které jsou nejzranitelnější.

Karolína Václavková, foto: Libor Kožík

Paní Machová, jaký osobně máte vztah k hokeji?

Jako odrostlejší dítě jsem hokej sledovala a hrozně mě to bavilo. Postupem času se ze mě stal spíš turista a horolezec, a na hokej jsem zanevřela. Ale řekla bych, že je to jeden z mých nejoblíbenějších sportů, i když ho už tolik nesleduju.

Jak si hokej užily rodiny z Educa?

Všichni si to moc užili. Už máme i zpětnou vazbu, která byla velmi pozitivní. Jeden z chlapečků s hokejovou šálou dokonce spal a celý týden s ní všude chodil. I pro rodiče to byl nevšední zážitek.

Děti i jejich rodiny se po zápase podívaly i do kabiny...

Ano, to byl nevšední zážitek. Jeden z tatíků je velký fanoušek a byl nadšený, že měl příležitost podívat se do zákulisí, navíc v doprovodu hokejistů. Na druhé straně tam byla taky maminka, která k hokeji blízko nemá a sama by na hokej asi nešla. Nakonec to ale i pro ni byl skvělý zážitek.

Jak moc je takový zážitek důležitý?

Rodiče mají většinou obavy jít na nějakou takovou událost. Veřejnost se na dítě třeba s poruchou autistického spektra, které může být živější nebo hlasitější, dívá s opovržením. Bere to tak, že je dítě nevychované a často se stává, že rodiče těchto dětí bývají napomenuti, protože chování dětí se nezasevěnému divákovi může zdát neadekvátní. Každá pozitivní zkušenost, jakou byla návštěva

hokejového utkání, jsou takovou pobídkou, že to jde a můžou jít třeba i příště.

Na jaký účel poputují peníze z dražby dresů?

70 % rozpočtu na činnost dostáváme z peněz státu, ale je tam hodně věcí, které z dotací hradit nemůžeme. Například aktivity pro rodiče jako je víkendové setkání, kdy je rodičům k dispozici psycholog. Do aktivit, na které nedostáváme dotace, patří také odborné vzdělání našich poradkyň nebo příměstský tábor.

Kdo jsou klienti Educa?

Máme rodiny s dětmi s mentálním, pohybovým, ale i kombinovaným postižením. Dále děti předčasně narozené, děti s opožděným vývojem nebo s poruchou autistického spektra.

Vyrovnání se s takovou situací může být docela náročné.

Je to velký šok. A často se stává, že ti nejbližší příbuzní se odtrhnou a nepomáhají. Někteří rodiče se s takovou situací vyrovnávají dlouho. Někteří se s ní nevyrovnaří nikdy. Našimi klienty jsou ale lidé se silným životním příběhem, kteří mají velkou vůli a motivaci to všechno zvládnout.

Kolik rodin máte momentálně ve své péči?

Educo funguje již 15 let. Začínaly jsme dvě pracovnice s 20 rodinami. Momentálně máme 10 pracovníků a 110 rodin. Dostáváme zpětnou vazbu, fotky z prvních tříd i obrázky. Je to pro nás velké povzbuzení do další práce. Rádi vidíme, že děláme užitečnou a dobrou věc.



PSG[®] město **zlín.**

ZLATÝ PARTNER



STŘÍBRNÝ PARTNER



BRONZOVÝ PARTNER



KLUBOVÝ PARTNER



MEDIÁLNÍ PARTNER

